

Kyrklig samlings manifest påsken 2023

”Var döva när man talar till er utan att räkna med Jesus Kristus. Han är av Davids släkt, Marias son. Han föddes verkligen, han åt och drack, han blev verkligen förföljd under Pontius Pilatus, han blev verkligen korsfäst och dog i de himmelska, jordiska och underjordiska makternas åsyn. Han uppstod också verkligen från de döda när hans Fader uppväckte honom. Hans Fader skall också i Kristus Jesus uppväcka oss som tror på honom så att vi blir lika honom. Utan honom har vi inte det sanna livet.” (Ignatios, Brevet till trallierna, 9)

Den kristna kulturens sammanbrott visar sig inte så att världen blir irreligiös. Den blir i stället religiös – men alls inte kristen. Denna förändring har skett och sker i så små steg, att många inte ens förstår vad som pågår. I denna religiösa västerländska värld blir kristofobin helt begriplig, Frälsaren behövs inte och den kristna trons ärende, själva evangeliet, ersätts av samtidsideologi, aktivism och krav.

När statsmaktens krav drevs igenom år 1958 ställde oppositionen frågan om hur den fortsatta kallelsen ser ut. Kallelsen var att stanna kvar och fortsatt gestalta kyrkolivet i alla dess mångfaldiga former (1 Petr 4:10) med centrum i Skrift och Tradition, det som i evangeliskt kyrkoliv kallas Bibel och bekännelse. Kring detta centrum skulle samlingen ske och insikterna om trons mönster fördjupas i en bred trosgemenskap med kompletterande svenskkyrkliga spiritualiteter. När Kyrklig Samling betraktas som passé behöver vi på nytt besinna den grundläggande kallelsen men också se vilken tillgång vi har eftersom Kyrklig Samlings grundare först av alla förstod inte bara minoritetssituationen utan också vad den bottnar i.

En tolkningsgemenskap ger utrymme för många uttryckssätt i bön, gudstjänst och reflektion på den gemensamma grunden att Jesus är vägen, sanningen och livet. Grundläggande för kyrkolivet är att gestalta fyra drag: Det bekännelsetroga draget, Det sakramentala draget, Det hierarkiska draget och Det liturgiska draget. Kring dessa fyra markörer kan ett brett samförstånd komma till stånd och det är möjligt att genom gemensamt studiearbete fördjupa insikter om dessa drag.

Studier och gemensam fördjupning skulle också kunna komma till stånd genom en koncentration på Kyrkans sju kännetecken: Ordet, Dopet, Nattvarden, Bikten, Ämbetet, Bönen och Korset. Dessa kyrkotecken hör till det förblivande vi har att förvalta. Kallelsen till detta förvaltarskap står kvar, alltmer accentuerad, och nu som en kallelse till oss. Kyrklig Samling utmanas att gestalta sin grundläggande kallelse från konfliktpunkten 1958, att samla dem som annars skulle splittras från varandra men nu inser situationens allvar, när andra angelägenheter än Kyrkans centrala blir det viktiga genom ängsligt sökande efter relevans i stället för att ta missionsuppdraget på allvar i en mångkulturell tid. Det är för mötet med de många kulturella uttrycken som Kyrkan blev sänd och kraften i denna sändning fick kristna att våga ära gods och allt. En kyrklig omorientering som leder till att församlingslivet buret av Guds folk på platsen ersätts av ett arbetslag som producerar det ett arbetslag tror att folk vill ha, men som endast vagt har med Kyrkans sändning att göra, är vad som oftast erbjuds. Bibel och bekännelse är inspirationen för ett trovärdigt sökande av människor och ett nödvändigt korrektiv när kyrkolivet havererar.

Det blir inte någon kyrklig väckelse utan en prästväckelse. Prästämbetets nådegåva behöver upplivas, det vet varje präst som måste hantera sin trötthet, sitt missmod och sin håglöshet. Det hierarkiska draget skrev Gunnar Rosendal om som ett av den kyrkliga förnyelsens drag. Där kom striden att stå och det som anades som en nystart gick under i en kyrkopolitisk frostnatt på 1950-talet. Rimligtvis är det tid att nu i ord och handling ta sig an grundfrågorna om prästämbetet och om prästens liv.

In summa: Kyrklig samling ska samla de kyrkokristna som inte bara vill finna fel och brister utan uttrycka vad som behövs för den nystart som ger utrymme att vara Kyrka på Kyrkans egna villkor. Till dessa villkor hör glädjen över de människor Gud kallar till det sanna livet och det gemensamma ansvaret att ta deras bidrag till vara. Till skillnad från Svenska kyrkans besked till trons människor – vi behöver er inte, eller sådana som ni ska marginaliseras för att elimineras – praktiserar Kyrklig samling den andra hållningen, dvs den bibliska, att inte bedöma människor efter vad de saknar utan vad de har. Människor som Gud kallar till sitt rike är tillgångar för varje kyrklig gemenskap.